

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

מאמרי השבוע
כ"ו כסלו - ב' טבת
ה'תשפ"ה

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

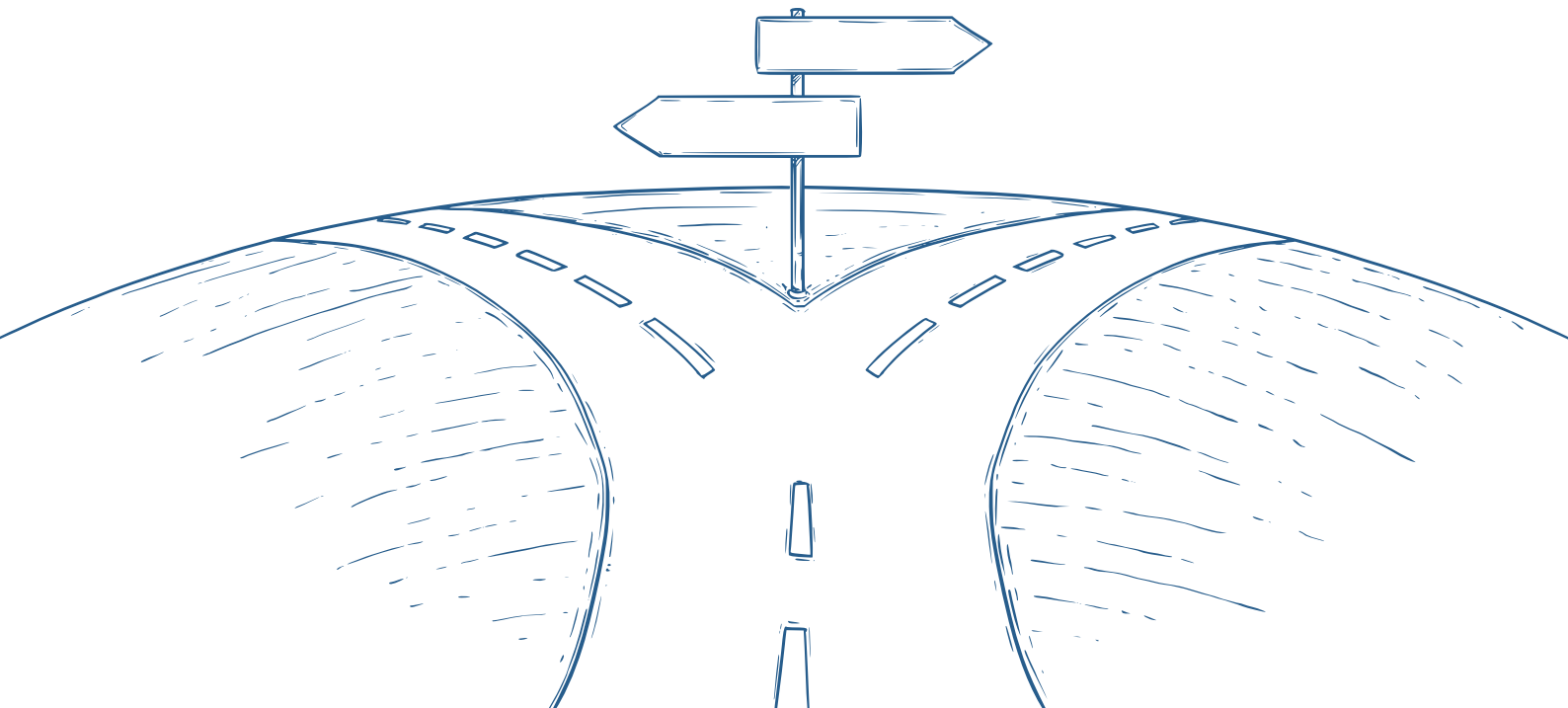
לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-15 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם כזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראלים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: office@solelim-derech.co.il

תוכן עניינים

4	<u>ימים היסטוריים</u>	ו
6	<u>סכסכנותם - אומנותם</u>	א
9	<u>על סיקור אוהד ותקשורת בררנית - חלק א'</u>	ב
13	<u>על סיקור אוהד ותקשורת בררנית - חלק ב'</u>	ג
16	<u>בין אינטואיציה לציניות</u>	ד
19	<u>מחאות, קפלניזם ושלום על ישראל</u>	ה

ניתן ללחוץ על שם המאמר ולהגיע למאמר
באתר האינטרנט. שם ניתן לשמוע את המאמר,
להגיב לכותב וכן לקרוא מאמרים נוספים

ימים היסטוריים

אודי בן חמו

”
**אנו
 נמצאים
 בימים
 היסטוריים
 משום
 שהרבה
 עוגני חיים
 וצורות
 חשיבה
 שהיו לנו
 עד לא מזמן
 מחליפים
 את
 משמעותם
 ומשתדרגים**

ימים היסטוריים' אינו ביטוי מליצי סתמי או מילים ריקות כדי לתאר תחושות סובייקטיביות.

אנו נמצאים **בימים היסטוריים** משום שהרבה עוגני חיים וצורות חשיבה שהיו לנו עד לא מזמן מחליפים את משמעותם ומשתדרגים. מבית ומחוץ. (גם בחירת טראמפ לנשיא ארה"ב מעידה על כך; העולם הפרוגרסיבי התערער).

כך עולם שלם הולך ומשתנה מול עינינו ממש, ועולם אחר הולך ונבנה.

כשאומרים 'עולם', אין הכוונה לממד הפיזי, אלא עולם במובן של סדר חוקים מסוים.

כמו ש'עולם הבישול', 'עולם הילדים' או 'עולם המוסיקה' הם עולמות המבטאים סדר וחוקיות מסוימים.

סיפרנו לעצמנו כל מיני סיפורים על מי אנו ומה חיינו, מה כוחנו ומהן מגבלותינו, לאן נשואות עינינו והיכן נתונות מחשבותינו.

ופתאום אנו מגלים שאנחנו שייכים למרחבים אחרים לגמרי של זהות ומשמעות.

בימים האלה, בתוך הרעש והמהומה, באופן פלאי ובלתי מתוכנן לגמרי - אנו גדלים.

וגדילה כרוכה בכאב.

כשליד קטן צומחת שן, הוא בוכה וכואב. **ברגעים האלה יש שיתמקדו**

בכאב ובבכי הגלוי, ויש שאמנם יזדהו עם הכאב, בוודאי, אך גם ישימו לב

לקומת החיים החדשה ההולכת וצומחת.

ברגעים הלאומיים הגדולים האלה ייזכרו גם כל מיני דמויות ומערכות שלא התעלו לגודל השעה ולא הצטרפו ל'זרם המרכזי הגדול'.

בשעה הגדולה הזו בולטים מאוד כל מי ש'פועל עם א-ל', ומצד שני כל מי שמפריע ומתרכז במגמות הפוכות.

”
פתאום אנו
מגלים
שאנחנו
שייכים
למרחבים
אחרים לגמרי
של זהות
ומשמעות

מי שמציק לראש הממשלה במשפט הזוי תוך כדי מלחמה, ומי שעוצר נגד מילואים אחראי ומסור, ומי שמפגין וצורח כאחוז טירוף ומאיים במלחמה נגד בני עמו, ומי שמנסה בכל כוחו לאבד את צורתנו הלאומית ולטשטש את זהותנו, ומי שבאלימות ובלוליינות ורבאלית לא מאפשר תיקון עמוק של מערכות המשפט, התקשורת, הביטחון וכו' - כל אלה, בפעולתם הנגדית, מבליטים את גודל השעה. **כהבדל שבין מר למתוק, בין גנות לשבח ובין אור לחושך.**

אמנם ישנם מחמיצי שעה רבים; אך בשעה הגדולה הזו, כמו בשעת הדלקת נרות החנוכה, כדאי להתמקד קודם בסיפור הגדול ורק אח"כ בפרטים הקטנים. הסיפור הזה חזק יותר ויישאר פה לדורות. בע"ה.

חנוכה שמח ושבת שלום!

סכסכנות - אומנות

אודי בן חמו

בחלק מהעיתונים המכונים "עלוני השבת", המחולקים בבתי הכנסת של הציבור הדתי לאומי, מפורסמת לאחרונה ההודעה המצורפת לעיל.
 מה עומד מאחורי מסריה?
 איזה רגש היא בעיקר מעוררת?
 אלו תהיות היא מציפה?
 למי היא בכלל מיועדת?

מוקדש להצלחת עם ישראל וחיילי צה"ל

”
**כשאדם
 למשל צופה
 בטלוויזיה,
 העמדה
 הנפשית
 שלו היא
 לא עמדת
 מוצא של
 חקירה,
 בירור ודיוק
 המתאימים
 יותר לבית
 מדרש
 המתחקה
 אחר אמת**

דברים פשוטים.
 המגמות הגדולות בעם ישראל ברורות מאוד. הדמוגרפיה מספרת את הסיפור יותר מכל. **רוב הולך וגדל בעם ישראל נע שיטתית לכיוונים לאומיים, ציוניים ויהודיים יותר.**

אז מדוע בכלל להתייחס למודעה קטנה וחסרת משמעות שכזו? אנחנו הרי משתדלים לא להתייחס לסוגיות חריגות ונדירות. רק פרט המעיד על הכלל ראוי להתייחסות וניתוח.
 אלא שהמודעה הזו היא **אב טיפוס עקרוני של שיטת פעולה קבועה שכדאי לזהות את מאפייניה**, וכבר כתבנו על כך לא מעט. אילולא הייתה כזו, כלל לא היינו מתייחסים אליה.
 כמובן שיש מחלוקות בתוך המחנה הלאומי, ואסור לטשטש אותן, אבל **אחדות סביב זהות יהודית ברורה - זהו המרכיב החזק ביותר של המחנה הלאומי.**
 ולכן כדי לקלקל, לעכב ולהפריע למגמה הזו, ממנה יש הפחדים כל כך בגלל בורות, הם משתמשים בשיטה הישנה והמוכרת הנקראת "הפרד ומשול" - **תקיעת טריז בתוך המחנה הלאומי והרחבת נקודות המחלוקת הקיימות בו באופן טבעי.**

”
**הציבור החרדי הרי
לא מנסה לשכנע
בתפיסתו ולקדם
עולם רעיוני שקשה
מאוד להבינו במרחב
הציבורי, ואפילו
בבתי המדרש של
הציונות הדתית.
ובשעת מלחמה נכון
הדבר שבעתיים**

שיא השיאים של השיטה הזו בא לידי ביטוי בתמיכה בנפתלי בנט על ידי השמאל ועיתון 'הארץ' בממשלת הריפוי, שאותה איחד כזכור מנסור עבאס.

(אגב, כל יריב פוליטי מוכשר מנסה לפעול כך בתוך הקואליציה הנגדית המורכבת מחיבורים שונים. ולהבדיל, זה נכון גם בשדה הקרב מול אויבים מרים).

כמה הערות:

א. **פרסומת לא פועלת על השכל, היא פועלת על הרגש.** השכל חוקר, מעמיק, מבקר, מוציא ומכניס. ואילו הרגש נפעל על ידי מסרים, לרוב חזותיים, ללא מחסומים. כך עובדת מערכת השיווק והצרכנות, ויעידו על הצלחתה מדפים מלאים במוצרים לא הכרחיים המצויים בכל בית.

ב. כשאדם למשל צופה בטלוויזיה, העמדה הנפשית שלו היא **לא עמדת מוצא של חקירה, בירור ודיוק המתאימים יותר לבית מדרש המתחקה אחר אמת, אלא למצב של שקיעה בכורסא וקבלת כל תוכן ללא מחסומים וללא מסננים.** משל היה 'כולבוניק' בחדר האוכל אליו משליכים את כל הפסולת.

ג. **הרגש הראשוני שחש אדם הנתקל במודעה הזו הוא זעם,** כעס וחרון אף החוסמים עוד יותר את הפעלת השכל הנדרש כדי לברר אמת לאמיתה. לאחר שהופעלו בלוטות הרגש, האדם הפשוט כבר אינו שואל מה עומד מאחורי מודעה סכסכנית כזו, בבמה כזו וללא פרסום האחראים עליה.

ד. **ואם זעם זהו הרגש שמיד מופעל, נשאלת השאלה למי יש אינטרס שרגש שכזה יוצף? את מי זה משרת בדיוק?**

ה. בפשטות, מודעה שכזו משרתת את מי שמעוניין לפרק ולקעקע את המחנה הלאומי הזה.

ו. הציבור החרדי הרי לא מנסה לשכנע בתפיסתו ולקדם עולם רעיוני שקשה מאוד להבינו במרחב הציבורי, ואפילו בבתי המדרש של הציונות הדתית. ובשעת מלחמה נכון הדבר שבעתיים.

והצהרה על כך שאריה דרעי צודק, כפי שכתוב במודעה, גם כן מפעילה בלוטות זעם של מי שתמיד מזכירים את שמו בהקשר הסכמי אוסלו הידועים לשמצה.

ז. החרדים הרי ברובם המוחלט (למעט קיצוניים שאכן קיימים) מלאי הערכה לציבור המוסר את נפשו בשדה הקרב ומשלם על כך מחירים כואבים.
לקמפיין כזה אין שום סיכוי לקדם את עמדת החרדים שנמצאת במיעוט.

ח. מילא אם הפרסום היה פנימי בחברה החרדית, ניחא. ניתן בהחלט היה לקבלו כפשוטו. העמדה העקרונית הרי לא השתנתה שם.
אבל פרסום שכזה בבמה של הציונות הדתית? אין לכך שום ערך אלא למטרת סכסוך ופילוג זדוניים. לכאורה כמובן.

ט. ככל שיימשכו הימים יגברו המניפולציות, והשימוש הציני ברגשות הצפים בעת מלחמה יחזור שוב ושוב באופן מגוון. כדאי להתחסן מפניהם ולדחות כל ניסיון, מכל צד, שמקדם סכסוך ופלגנות.

י. **הדברים הללו נכתבים לאזרח הפשוט.** לא לחוקר מדופלם שמנסה להתחקות אחר המפרסמים ומטרותיהם. (אגב, פניתי לעלון לבירור, משרד הפרסום איתו הם עובדים לא חושף את העומדים מאחורי המודעה).

זו צריכה להיות עמדת המוצא הפשוטה כשרואים כזו מודעה. זוהי לא חשיבה קונספירטיבית, ההיפך הוא הנכון. זו חשיבה לוגית לגמרי. חנוכה שמח.

**ככל שיימשכו הימים יגברו המניפולציות,
והשימוש הציני ברגשות הצפים בעת מלחמה
יחזור שוב ושוב באופן מגוון. כדאי להתחסן
מפניהם ולדחות כל ניסיון, מכל צד, שמקדם
סכסוך ופלגנות**

על סיקור אוהד ותקשורת בררנית - חלק א'

הדס צורי

"עופר וינטר לא שותק יותר והוא יורה. לכל הכיוונים", פותח רוני קובן בטון רב משמעות את הפרק הראשון של העונה בתוכנית "יהיה טוב" של תאגיד השידור. "וינטר is coming", מכריז המראיין עומרי אסנהיים בסיום הראיון הבלעדי שהעניק לו תא"ל עופר וינטר רגע אחרי פרישתו מצה"ל.

כתבתי בעבר טור על ואל עופר וינטר בערוץ 7, הקורא לו לצאת ולדבר לציבור. חשבתי אז שאין לו רשות שלא לחשוף את מה שהוא יודע על המתרחש בצבא, במיוחד אחרי המידור של הדרג המדיני בשמחת תורה; וכי גם אם עופר וינטר פגוע ושביר מהיחס שקיבל בצה"ל, מאי קידומו ומהכישלון של הצבא בגזרה שעליה היה מופקד בעבר, הוא מחויב לצאת לציבור ולספר את מה שהוא יודע, לחשוף את העיוותים והמניפולציות שמפעיל המטכ"ל על נבחריו הציבור. **שלחתי לווינטר את הטור, ומתגובתו הבנתי כי הוא אכן מתכוון לצאת אל הציבור ולדבר, אך שוקל בכובד ראש איך ומתי לעשות זאת.**

קיוויתי מאד שוינטר לא יבחר ללכת לפוליטיקה. האינטואיציה שלי אמרה שזה לא התחום המתאים עבורו, בטח לא כעת, וכי הליכה בדרך פוליטית לא תאפשר לדברים שהוא יחשוף להביא לזעזוע ולתיקון של המערכת הצבאית הבכירה.

כעת בחר עופר וינטר לדבר. **הראיון שלו אצל אסנהיים אכן חשף דברים מטלטלים, אבל בעיניי הוא עשה טעות גדולה בבחירת הפלטפורמה והפרסונה שדרכן בחר להתבטא.** בכך הוא חיזק את תחושתי שהתאמתו לפוליטיקה עוד מצריכה הוכחה, וייתכן שטוב יעשה אם ינסה להשפיע מבחוץ על הנהגת המדינה, ולא מתוך הקלחת הפוליטית הדורשת כישורים אחרים. **וינטר בחר להתראיין לראשונה לתקשורת בבמה שעיוותה את דבריו והציגה את דמותו באור שלילי - וזאת מתוך כוונה תחילה.** האיש שרבים בציבור חיכו זמן רב למוצא פיו עשה זאת בבמה שהיא מהגרועות ביותר עבורו: בתאגיד, שהוא גוף עם אג'נדה שמאל מובהקת, ובפלטפורמה של עומרי אסנהיים ורוני קובן - שני עיתונאים שתפיסת עולמם רחוקה כמטחווים קשת מזו של וינטר.

מה היו שיקוליו של וינטר להתראיין ב"יהיה טוב"? הרי כל במה הכי מכובדת שבנמצא הייתה מקבלת אותו! מדוע לא הלך להתראיין אצל עמית סגל, ינון מגל, נוה דרומי או אילה חסון? מדוע הלך לבמה שברור לכל בר דעת שתמסגר את דבריו בדרך הנוחה להטיה הפוליטית שלה, שבה אין הוא מאמין? לווינטר פתרונים.

”
וינטר
בחר
להתראיין
לראשונה
לתקשורת
בבמה
שעיוותה
את דבריו
והציגה
את דמותו
באור
שלילי –
וזאת
מתוך
כוונה
תחילה

הבחירה הזו של וינטר הזיקה גם לציבור הימני והדתי שאותו הוא מייצג במידה רבה. תא"ל וינטר הפך לסמל בציבור הימני והדתי, שראה בו גיבור טרגי, לוחם ללא חת שקידומו סוכל בשל דעותיו ואמונתו. במקום להיות נאמן לציבור הזה, המייחל לשמוע אותו, וללכת לבמות המייצגות את תפיסת עולמו - וינטר בחר ללכת לבמה שמייצגת את השמאל הישראלי, מחנה שבוודאי שמח ומברך על כך שווינטר לא קודם, ושאינו חולק עימו את אותן תפיסות עולם.

"נחקר באזהרה"

התחקיר של אסנהיים הציג את עופר וינטר כקצין בעייתי, 'טראבל מייקר' שמתעמת באופן סיסטמטי עם הדרג שמעליו, שאינו מקבל מרות, שש אלי קרב ללא שיקולים רציונליים - בעוד **תדמית זו חוטאת למציאות באופן חריף.** איך אסנהיים עושה זאת? בואו ננסה לברר.

עומרי אסנהיים הוא עיתונאי המרבה לראיין אנשי צבא וביטחון, ובדרך כלל הוא מראיין אותם בהזדהות ובאמפתיה הגובלת בהערצה של ממש, מאזין להם רוב קשב ומשתדל לתת לקולם את הבמה האוהדת ביותר. למרבה הפלא, **בראיון עם וינטר - קצין לוחם מעוטר ובעל זכויות רבות ורקורד מרשים** - אסנהיים נוזף, מבקר, מטיף ומתאמץ להראות דווקא צדדים לא מחמיאים של המרואיין. כאשר רוני קובן מכריז בפתיחת התוכנית כי עופר וינטר סיים לשתוק "והוא יורה. לכל הכיוונים", הוא נותן קריאת כיוון לכל הראיון ומציג את המרואיין כאדם לא שקול הנוהג בפראות וללא שיקול דעת. נוסף על כך הוא רומז, כי אף שווינטר מזוהה כאיש ימין, גם הצד הימני לא ייצא נקי מהראיון, וזאת כהבטחה לצופים: "יהיה טוב" לא תאפשר להשאיר את ביבי מחוץ לתמונה. כל תמונה שהיא. בהמשך הכתבה נראה איך אסנהיים מתעקש על כך שעופר וינטר יגיד שגם נתניהו אחראי למחדל, וזאת למרות שמדובר באיש צבא מובהק שבא לדבר על מחדלי הצבא ועל העוולות שנעשו לו באופן לא מוסרי, ושהתחקיר כלל אינו קשור לנתניהו.

התוכנית נפתחת בפס קול מתוך כתבה על חקירה שהתנהלה כנגד וינטר אחרי צוק איתן: "מפקד גבעתי תא"ל עופר וינטר נחקר היום באזהרה"; אין בנמצא קריאת כיוון ברורה מזו, לאמור: עופר וינטר הוא קצין בעייתי שפרשות מפוקפקות נקשרו בשמו. **הקו הזה ימשיך לאורך כל הראיון, כאשר ההתבלטות של וינטר כלוחם וקצין משכמו ומעלה, אדם שיש לו רקורד מרשים של הצלחות ושפקודיו מעריצים אותו, לא תודגש אלא תוזכר באופן משני, ולעומת זאת המקומות שבהם וינטר הגיע לעימות עם הממונים עליו יהוו את עיקר הראיון.** "קצין דעתן, לפעמים מרגיז בהתעקשות לעמוד על שלו", אומר אסנהיים על וינטר; "פקודיו יעריצו את התכונה הזו שלו - סוס פרוע שדוהר קדימה, אבל מפקדיו יבחנו אותו תמיד בחשדנות".

**התוכנית
נפתחת בפס
קול מתוך
כתבה על
חקירה
שהתנהלה
כנגד וינטר
אחרי צוק
איתן:
"מפקד
גבעתי
תא"ל עופר
וינטר נחקר
היום
באזהרה"**

”
**את פתרון בעיית
 המנהרות שווינטר
 הגה לפני צוק איתן
 ושהצליח מעל
 למשוער, אסנהיים
 בוחר להציג
 לכתחילה בציטוט
 מספרו של תא"ל
 גיא חזות על הלעג
 שהיה במטכ"ל**

יסוס פרועי היא הגדרה שמצטרפת לתדמית שאותה מבקש אסנהיים להצמיד לווינטר יחד עם יורה לכל הכיוונים, והיא תדמית של אדם לא שקול, פראי ולא מרוסן, השש אלי קרב מבלי להתחשב במגבלות. **אלא שבתחקיר עולים שני סיפורים שונים לחלוטין: וינטר מקבל פקודות להוציא את לוחמיו לפעולות המסכנות את חייהם ללא הכרח אמיתי, והוא מסרב לבצע את הפקודות הללו ומתעמת על כך עם מפקדיו.** למרבה הטרגדיה, בעוד את אחת הפעולות הצליח וינטר לבטל ולשמור על חיי חייליו, את השנייה לא עלה בידו לבטל, וזוהי הפעולה שנהרגו בה בניה שראל, ליאל גדעוני והדר גולדין הי"ד.

העובדות הללו לא מפריעות לאסנהיים להציג את וינטר כאדם הדוהר לקרב ללא שיקול דעת. כשווינטר פוקד על חייליו להביא את הדר גולדין שנחטף בידי החמאס, וזאת למרות שהתנגד לפעולה המדוברת וצפה את תוצאותיה, אסנהיים שואל בפנים חמורות סבר: "נהרגו 30 חפים מפשע בפעולה הזו. אתה מצטער?".

לא, אין לתאר.

"וינטר והשטויות שלו"

את פתרון בעיית המנהרות שווינטר הגה לפני צוק איתן ושהצליח מעל למשוער, אסנהיים בוחר להציג לכתחילה בציטוט מספרו של תא"ל גיא חזות על הלעג שהיה במטכ"ל כלפי ההצעה שהביא וינטר: "עוד פעם וינטר עם השטויות שלו". **הציטוט מוצג בגדול על כל המסך, וזאת כדי לחבר ולהדק בתודעה של הצופה את עופר וינטר עם המושג 'שטויות'. את ההצלחה המסחררת של "השטויות" הללו אסנהיים שוכח משום מה להדגיש.** כאשר וינטר מתאר תרחיש הזוי, שבו הוא מתעקש להציג את פתרון בעיית המנהרות לשר הביטחון שמבקר בחטיבה למרות התנגדות מפקדיו, אסנהיים נזף בו: "אבל אלה המפקדים שלך, אתה מסרב פקודה!". "הוא יכול להגיד לך מה להגיד, הוא המפקד שלך", מרצה המטיף בשער. וכשווינטר אומר כי "שר הביטחון נמצא מעל הרמטכ"ל", מתעקש אסנהיים: "אבל הוא לא המפקד שלך!". **אסנהיים מתרכז בעובדה שווינטר עקף את הרמטכ"ל כשהראה לשר הביטחון פתרון פורץ דרך לבעיית המנהרות, פתרון שאכן עבד נפלא וסייע במערכה, ולא בעובדה שלולא היה וינטר מתעקש על כך היה עלול להיגרם אסון גדול וטרגי.**

מדוע אסנהיים לא פונה לרמטכ"ל דאז, בני גנץ, ומאתגר אותו בשאלה: 'למה התנגדת לפתרון של וינטר, שאכן עבד נפלא?!' - הרי זו הפעולה העיתונאית המתבקשת!
"זו לא הפעם האחרונה שבה וינטר יסבך עצמו בין צבא ופוליטיקה", מסכם אסנהיים את האירוע הנ"ל, וזאת אף שאין באירוע הזה שום קשר לפוליטיקה.
וינטר הציג בפני יעלון פתרון צבאי טהור, שמטרתו לשפר את היכולות של הצבא ולהגביר את הביטחון של היישובים והלוחמים, אך אסנהיים בוחר להדגיש את היותו של יעלון דרג מדיני, כאילו זה עיקר העניין.

מכאן מדלג אסנהיים לאירוע שבו וינטר סיפר לשר נפתלי בנט על קיום המנהרות החוצות את הגבול לישראל - עובדה שלא הייתה ידועה לדרג המדיני אך הייתה מוכרת היטב לכל מ"פ ומג"ד בשטח. "וינטר הוא קצין במדים, בנט שר בקבינט, פוליטיקאי", מדגיש העיתונאי המזועזע, כאילו זו הפעם הראשונה שקצין במדים מדבר עם פוליטיקאי. "המפגש מתבצע בניגוד לפקודות ולנהלים, מעל הראש של הרמטכ"ל והפיקוד הבכיר", מתרגש אסנהיים, בעודו מתעלם לחלוטין מהעובדה כי הפיקוד הבכיר ממדר את הקבינט מבעיית המנהרות החוצות את הגבול לישראל.

המפגש מתבצע בניגוד לפקודות ולנהלים, מעל הראש של הרמטכ"ל והפיקוד הבכיר, מתרגש אסנהיים, בעודו מתעלם לחלוטין מהעובדה כי הפיקוד הבכיר ממדר את הקבינט מבעיית המנהרות החוצות את הגבול לישראל

על סיקור אוהד ותקשורת בררנית - חלק ב'

הדס צורי

ציווי דתי

בהמשך, עומרי אסנהיים שואל את וינטר על המכתב ששלח לחייליו לפני מבצע "צוק איתן", אותו מכתב שעורר סערה ציבורית ואף פגע כנראה בקידומו של וינטר בצה"ל. "וינטר פקד על לוחמיו לצאת לקרב מתוך ציווי דתי ואלוהי", טוען אסנהיים בתחקיר. **מדובר בסילוף ובמניפולציה בוטה: וינטר מעולם לא פקד על חייליו לצאת לקרב מתוך ציווי דתי ואלוקי. המכתב הוא תפילה להצלחתם ולהצלחת עם ישראל. אין בו כל ציווי, לא דתי ולא אלוקי, וההבדל הוא תהומי.**

"לא היו פקודים שחשבו שזה לא בסדר?", שואל אסנהיים את וינטר במצח מכווץ, שוכח שרק לפני כמה דקות הוא הרצה לווינטר על כך שמפקד יכול להורות לקצין מה להגיד לשר הביטחון ומה לא, גם כשזה נוגע לביטחון ישראל ולחיי לוחמים. "מה זה מעניין אותי כחייל לוחם בגבעתי?" תוהה אסנהיים, כשווינטר מסביר לו על עומק הקשר היהודי של לוחם למורשתו - **ואת זה שואל אסנהיים אחרי השביעי לאוקטובר, אחרי שכל עם ישראל ראה במו עיניו עד כמה החיבור והקשר היהודי של צבא היבשה עמוק ומשמעותי, ועד כמה הוא מחזק את רוח הקרב ואת הדבקות במשימה.**

לאחר הטפות המוסר הללו, נזכר אסנהיים לדבר על הלחימה של גבעתי תחת וינטר ב"צוק איתן" שהייתה "מזהירה, מקורית ופורצת דרך", אך הוא לא נותן לכך יותר מדי זמן מסך ומיד עובר לספר איך רגע אחרי המלחמה, וינטר מתחיל להיגרר לחקירות פליליות על פרשות שהתגלו כעורבא פרח. אסנהיים לא מניד עפעף לנוכח ההפקרה של הקצין המצטיין, ועל כך שצה"ל פרסם כי וינטר קיבל הערה פיקודית - **למרות שזה לא היה ולא נברא ווינטר יצא ללא רבב** - אלא מגדיל בשקל תשעים ושואל: "מדובר ביותר מדי הסתבכויות, למה הכל קורה לך?!", וכמובן ששאלתא בנושא בכיוון של צה"ל והמטכ"ל ויחסם המחפיר לקצין מצטיין מאן דכר שמיה.

תמונת מראה

כדי להבין עד כמה עמוקה ההטיה הפוליטית והנדסת התודעה של אסנהיים ו"יהיה טוב", בואו נלך רגע לתחקיר אחר של אסנהיים, שפורסם ב-2019 בתוכנית "עובדה". מדובר בתחקיר על שני מבצעים של שיטת 13 שהסתבכו. הראשון הוא מבצע ההשתלטות על משט המרמרה, והשני עוסק במבצע בסוריה שנכשל כישלון חרוץ. בתחקיר שוחח אסנהיים עם קצינים שהשתתפו במבצעים הללו, בעודם שוטחים בפניו את מחדלי הפיקוד בפרשות ואת הטיוח של התחקירים. **היחס שמקבלים שני הקצינים הללו מאסנהיים הוא כמרחק בין שמים וארץ לעומת מה שזכה לו וינטר ב"יהיה טוב".**

"אתה חייב שמישהו יעצור את זה, מתחנן לאלוהים שזה ייעצר וזה לא נעצר", פותח את התחקיר קולו של סרן עומר ענבר. הצופה מבין מיד שהאנשים הטובים בסיפור הם הקצינים המרואיינים. "לוחמי השייטת וסיירת מטכ"ל שהיו שם לא ישכחו את הכישלון המבצעי ולא את ההשתקה וההסתרה שאחרי", מכריז אסנהיים בפתיחת התחקיר, וכל בר-דעת מבין בצד של מי נמצא המראיין.

”
וינטר
מעולם לא
פקד על
חייליו
לצאת
לקרב
מתוך ציווי
דתי
ואלוקי.
המכתב
הוא
תפילה
להצלחתם
ולהצלחת
עם
ישראל.
אין בו כל
ציווי, לא
דתי ולא
אלוקי,
וההבדל
הוא
תהומי

"למה אתם לא צועקים, מה קורה אתכם?", תוהה סרן עומר ענבר. "יש אווירה של שתיקה, לא שואלים שאלות קשות, לא מסבכים את המצב", אומר ד', מפקד בשייטת. "אנשים מפחדים לדבר, להגיד את האמת ולהביע את דעתם", אומר סרן זיו גרשוני. "או שאתה מתיישר או שלא".

בואו נבדוק רגע מה טוענים הלוחמים והקצינים בתחקיר הזה: הם מייחלים למפקדים אמיצים, שלא יסכימו עם תרבות הטיוח וההשתקה שמתגלה בתחקיר, שלא יישרו קו עם המערכת באופן אוטומטי; הם מבקשים את אותה הדמות של קצין כמו וינטר, שאסנהיים מתעקש להוציא כ'טראבל מייקר', סוס פרוע שיורה לכל הכיוונים. איך אומרים? הכל עניין של פוזיציה.

בתחקיר של "עובדה", אסנהיים מזוהה לחלוטין עם הביקורת של הלוחמים ולא מוצא לנכון להטיף מוסר לקצינים, שבחרו לעקוף את המפקדים הישירים שהורו להם ליישר קו, פנו לדרג בכיר יותר ואחר כך גם לתקשורת.

"הקצינים שידברו כאן החליטו שאי אפשר יותר לשתוק", מסביר אסנהיים. "הם יחשפו מסכת של שקרים והסתרות, טיוח גדול ומגיע עד לצמרת". הוא אף מגדיל ומרים טלפון למפקד חיל הים שהיה אחראי על המבצעים, האלוף רם רוטברג, ומקשה עליו בשאלות, גורם לו להתפתל. ואם לא די בכך, אסנהיים מתקשר לשופט טירקל שהיה אחראי על ועדת החקירה בנושא המרמרה וגורם גם לו להזיע, כפי שראוי שיעשה בתחקיר עיתונאי. **מדוע בתחקיר אחד אסנהיים רואה את עצמו כמי שמשמש פה ללוחמים ולקצינים שביקשו לחשוף התנהלות שערורייתית של הדרג הבכיר בצבא, בעוד שכשווינטר חושף עוולות ושקרים של אותו דרג ממש, אסנהיים רואה את עצמו כמגן על הדרג הבכיר ולא טורח לאתגר אף אחד מהם בשאלות קשות?**

כשאסנהיים מראיין את רס"ן זיו גרשוני, קצין שייטת מצטיין, הוא מביא לוחם שמעיד כי גרשוני הוא "פרסונה לא שגרתית, קצין לא קל לעיכול", אבל "כשאתה יודע שהוא המפקד אתה הולך בלי לשאול שאלות". חשוב לאסנהיים להבהיר עד כמה זיו גרשוני הוא קצין שלוחמיו מעריצים וילכו אחריו באש ובמים, למרות שאת הפיקוד שמעליו גרשוני בהחלט מאתגר. **וינטר לא זכה לכך בראיון שלו. רק הבעייתיות הודגשה, אף לוחם לא צולם מעיד על המפקד הנערץ, למרות שככל הנראה יש אלפים של לוחמים שחשים כך.**

כשאסנהיים מתאר את התחקירים שהצבא עורך על שני המבצעים שכשלו, הוא מכריז כי "נחשפת תמונה מטרידה. מישהו מתעקש לעצב מחדש את האמת". **האם זה לא מה שעושה אסנהיים עצמו, כאשר הוא נועץ את הבעיה של השיחה בין וינטר ובנט בנושא המנהרות בכך שמדובר בשיחה של קצין עם פוליטיקאי, ולא במידור הדרג המדיני ע"י הפיקוד הבכיר של הצבא? הן גרשוני והן ענבר בוחרים (כראוי) לעקוף את מפקדיהם הישירים ולפנות לדרגים גבוהים יותר כדי להתריע מפני העיוות של התחקיר, ולנסות לתקן את המערכת. התחקיר של אסנהיים מגבה אותם לגמרי, בעוד שכאשר וינטר מתאר פעולה כמעט זהה, הוא מקבל הטפות מוסר ותוכחות.**

”
**הוא נועץ
את הבעיה
של השיחה
בין וינטר
ובנט
בנושא
המנהרות
בכך
שמדובר
בשיחה של
קצין עם
פוליטיקאי,
ולא במידור
הדרג
המדיני ע"י
הפיקוד
הבכיר של
הצבא**

"הגיבורים של הסיפור היו שמחים להשאר בחושך, אבל מלבד לסכן את חייהם באומץ בקרבות קשים תחת אש, הם חונכו על עוד ערכים: חשיבות התחקיר, היכול ללמוד מטעויות והנאמנות לאמת. ובחירה בין השתיקה לאמת יש מבחינתם מנצחת אחת בלבד", מסכם אסנהיים את התוכנית של "עובדה".

אני מניחה שגם עומרי אסנהיים חונך על אותם ערכים: חשיבות התחקיר, נאמנות לאמת, עיתונות הוגנת ואובייקטיבית; אך בבחירה בין כל אלה לבין אג'נדה פוליטית, ברור לכל שגם מבחינת אסנהיים יש מנצחת אחת בלבד.

”
הגיבורים של
הסיפור היו
שמחים להשאר
בחושך, אבל
מלבד לסכן את
חייהם באומץ
בקרבות קשים
תחת אש, הם
חונכו על עוד
ערכים

בין אינטואיציה לציניות

בן יעקב סבו

פעמים רבות מתקיימים ניסיונות להידברות בין חלקים שונים בעם, ובדרך כלל הם אינם מניבים פרי.

**הרגשתי
באינטואיציה
שהעולם
הוא כן טוב,
שלא יכול
להיות
שהגענו פה
סתם לרעה
לקול צחוקו
הציני
והמרושע
של הגורל
האילם
והחירש**

במאמר הקרוב אנסה לחזור לשורשים התפיסתיים של עֵבְרִי בשמאל כדי לחדד מהי הסיבה לקיום שיח החירשים, מהם לדעתי תנאי היסוד לשיח אמיתי בין שווים שיתקיים בעם, ומהי אחריותנו לאור זאת.

א. כשהייתי בשמאל

אחד הדברים שהיו נוכחים מאוד בחיים שלנו כשהייתי בשמאל היה חוסר הנעימות בלהיות שמח באמת.

חינו במוסכמה אילמת, שלהיות באמת שמח משמע להיות קר לב, אדיש. מדוע? מכיוון שבעולם הזה יש כל כך הרבה כאב, ושמחה בעולם כזה משמעה חוסר אכפתיות לכאב ולעצב.

השמחה היחידה שהייתה 'מותרת' בעולם שחייתי בו הייתה שמחה של בריחה. זה יכול להיות אלכוהול, מוזיקה מחרישת אוזניים במסיבה, טלוויזיה, חופשה בחו"ל וכו'. אבל, לא שמחה עצמית. לא שמחה הנובעת מהכרת תודה על המציאות.

לא שמחה שמעידה שהעולם ביסודו הוא טוב. באווירה כזאת, להגיד שהעולם הוא טוב והמציאות היא נס היה סימן לכך שאתה חולה נפש.

לשם המחשה, שיר שמדבר על זה ש'השם יתברך תמיד אוהב אותי' ו'יהיה לי עוד יותר טוב' היה יכול להיות תועבה מוחלטת בעינינו, ביטוי של קהות חושים לחושך ולאומללות השוררים בעולם.

אלא מאי, מגיל קטן הרגשתי סלידה פנימית מתובנות פילוסופיות קודרות ופסימיות אלו. הרגשתי באינטואיציה שהעולם הוא כן טוב, שלא יכול להיות שהגענו פה סתם לרעה לקול צחוקו הציני והמרושע של הגורל האילם והחירש. ההבדל הזה, בין מי שסומך על האינטואיציות האישיות והכלל-אנושיות לבין הציניקן החי מזלזול בהן, מהרחקתן ומראיתן כ'אינסטינקטים בבוניים' ותו לא, מבדל בין הקבוצות בעולם הישראלי והמערבי כיום.

ב. הגישה האינטואיטיבית והגישה הציניקנית

לפני שתתהו, חשוב לי להדגיש: הגישה האינטואיטיבית שאני מדבר עליה איננה מקדשת יצרים ברבריים כמו התרבות הערבית-אסלאמית, וגם איננה מאדירה רגשנות הפכפכה כמו תרבות הפוסט-מודרנה.

לעומתם, הגישה האינטואיטיבית מכבדת את האינטואיציה של הדורות.

היהדות למשל היא דוגמה מדויקת של כבוד לאינטואיציה של הדורות. המסורת היא סך כל האינטואיציה של הדורות בעם ישראל. ייסוד חג החנוכה, התקבלות הגמרא והשולחן ערוך, התבטלות תקנת עזרא, התקדמות לבית הבנוי מאיש ואישה אחת ולא ריבוי נשים, ועוד ועוד - הם קדושים, כי אינטואיטיבית מסורת רוב דורות עם ישראל זיהתה בהם זאת; לא להפך.

ג. הפילוסופים, אפרופו חנוכה, ניסו להגות 'מוסר חדש' להחלפת האינטואיציה, והנצרות הגדירה כמוסרי את מה שבדווקא סותר את האינטואיציה, למשל באמירתה 'אתם אומרים: אהבו את רעכם, ואילו אני אומר: אהבו אף את שונאיכם, אויביכם ורודפיכם'.

פה בין היתר מסתתר הבדל משמעותי נוסף בין השקפות, ואותו הרגשתי ממש על בשרי כאדם שפעם לא הכיר יהדות, **ובלי להבין אותו אנו נתקעים בשיח חירשים:**

כל אדם חייב להרגיש שיש בחייו משהו נשגב, נבדל, 'קדוש', משהו ששם אותו כמותר מן הבהמה, משיקולים קרים נטולי ערכים. כשהקדוש לא מגיע מתוך הזהות היהודית, אז מחפשים אותו בתיאוריות פילוסופיות, במוסר נוצרי או בהמצאות רגשניות.

ככה הרגשתי לגבי שחרור גלעד שליט כשהייתי בן 17: המוכנות לשחרר אלף מחבלים היא המבדילה בינינו לבין חיות, היא המדגישה את מותר האדם ואת האחוה לצלם שלו. ככל שהיינו משחררים יותר מחבלים, מבחינתי זה היה מביע התעלות רוחנית גבוהה יותר המעריכה את צלמו של גלעד. מי שהיה עושה, לעומתי, שיקול ארוך טווח, שכלי, כללי - היה נחשב בעיני כפחות אדם. כפחות מותר מהבהמה. מה לי ולו?

את אותה 'התעלות רוחנית' מרגיש שופט, אלוף או פקיד שעושה דבר המנוגד לאינטואיציה האישית והלאומית; ואם אפילו את ה'מחיר' לא הוא עצמו ישלם, אלא הוא יושת על תושב דרום תל-אביב או על החייל בחזית, הפיתוי גדול אף יותר.

לעומתם, כשהקדוש בחיינו נמצא במקום הנכון, בזהות היהודית שלנו, אז אפשר לשים גם את השיקול הכללי, השיקול ארוך הטווח, השיקול השכלי, במקומות הראויים, ודווקא שם פוגשים את הנשגב, האינסוף, המשמעות.

כל מי שינסה להתנתק מזהותו, מ'עניי עירך קודמים', ולהיות 'אובייקטיבי' ו'פילוסופי', יגיע ל'מוסר' נוצרי ולקריסה מוסרית.

רק אדם היודע לענות באופן חד וברור לשאלתה של רומי סוויסה בת השש, המגוננת על ליה בת השלוש ברכב עם אימן הירויה, יכול להיות בעל מוסר יהודי:

"אתם של ישראל?"

”
רק אדם היודע
לענות באופן חד
וברור לשאלתה
של רומי סוויסה
בת השש,
המגוננת על ליה
בת השלוש ברכב
עם אימן הירויה,
יכול להיות בעל
מוסר יהודי

”
**צריך לזכור
שהרוב
היהודי דורש
בסך הכל
לקבל קול
שווה בקלפי,
בבג"ץ,
בשולחן
המטב"ל
והשב"כ,
באקדמיה
והות"ת,
בתקשורת,
בהסתדרויות,
בפקידות
וכו'**

ד. שליטה, הסכמות והידברות

השמאל, בעל הגישה הציניקנית, לעולם יראה את בעלי הגישה האינטואיטיבית, כלומר את מה שנקרא 'הרוב היהודי', כ'בבוניס'. זה לא משהו אישי, יש לזה פשוט שורשים רעיוניים יסודיים מאוד בתפיסת עולמו.

גם אני בזמני חשבתי שחייבים לשלוט בבבוניס.

לצערנו, אלו שתי גישות שלא יכולות לחיות ביחד. לא יעזור כמה ישקיעו בהידברות, בהסכמות או בשיח, יש לשתי הגישות שאיפות סותרות במהותן; **אי אפשר ליישב ביניהן.**

ממש כמו השאיפה הצינונית והשאיפה ה'פלסטינית'. כל אדם כן עם עצמו יודע, שההגדרה של 'פלסטיני' היא ריבונות ערבית על כל מטר רבוע בארץ ישראל, כולל ה'התנחלויות' יצהר, בארי ותל אביב. לכן ערבי המגדיר את עצמו 'פלסטיני' הוא אויב, עד שיחליט להגדיר עצמו 'ג'ר תושב', כמו הדרוזים או הצ'רקסים.

ממש כך, להבדיל, הגישה הציניקנית הדורשת שליטה בלעדית בקבלת ההחלטות המדיניות-משפטיות-צבאיות לא יכולה לעולם לדור יחד עם השאיפה של הרוב היהודי לריבונות עצמית.

צריך לזכור שהרוב היהודי דורש בסך הכל לקבל קול שווה בקלפי, בבג"ץ, בשולחן המטב"ל והשב"כ, באקדמיה והות"ת, בתקשורת, בהסתדרויות, בפקידות וכו'. הרוב היהודי רק רוצה להשתחרר מהאזיקים של הציניקנים. לא יותר ולא פחות. ואסור להתנצל על כך. הפתרון היחיד לדעתי הוא מדינה מצומצמת בענייני פנים ככל הניתן. לא לכפות ולא להתערב לאף אחד. ולזה הציניקנים לעולם לעולם לא יסכימו, כי הדי.אן.איי שלהם זה רודנות. אין להם משמעות בחיים בלי רודנות. ביום שהשמאל יניח את ה'אקדח', יהיה שלום. אבל זה לא יקרה. ולכן אנחנו לא נרפה עד שנשבור את האזיקים. שברנו בפסח. בחנוכה. נשבור שוב ונצא לחירות.

הפתרון היחיד עבור הציניקן הוא לעבור תהליך, שאני הקטן עברתי אותו, בו נשברת הגאווה, והריק העצמי כבר לא מתמלא משליטה באחרים אלא ממקום פנימי, עצמי וקדוש יותר. אני לא מדבר תיאוריות; מבשרי אחזה א-לוה.

הכל מתחיל מהשאלה האם יש לאדם הישראלי כבוד לעם ישראל, לזהותו ולמורשתו היהודית.
רק מנקודת פתיחה כזאת אפשר להתחיל בהידברות, בהסכמות ובפשרות, ולא דקה לפני כן.

מחאות, קפלניזם ושלוש על ישראל

עזרא הימן

א - אין קץ לימי המחאה

לפני מספר חודשים הזדמן לי להשתתף במפגש עם קבוצת יוצאי שייטת שהייתה פעילה במאבק נגד הרפורמה המשפטית. הקבוצה גם הקימה פורום בשם 'שדות ים'. מטרת המפגש הייתה לדבר על הפילוג והקיטוב בחברה הישראלית. מיד בתחילת המפגש הם ניגשו לנקודה: **'עד שלא יהיה הסכם עם הפלשתינים, לא תהיה פה דמוקרטיה'**. 60 שניות בתוך המפגש הספיקו כדי להבין שלדידם, 'ההפיכה המשטרית' ו'קץ הדמוקרטיה' הם ביטויים נרדפים לחוסר מוכנות לזרום עם האובססיה הבלתי נגמרת לחיפוש אחרי פרטנר פלשתיני בכל מחיר.

'דמוקרטיה' בעיניהם היא פשוט מילה נרדפת לאובססיה למדיניות שמאל, ואפילו כל מה שעברנו בשנה האחרונה לא גורם להם למצמץ לרגע. הרפורמה, לעומת זאת, נועדה לאפשר מדיניות לאומית, מדיניות ימין, ותעדוף של הקיום הלאומי היהודי על פני תפיסות גלובליסטיות של זכויות אדם כביכול.

הדוגמה הבאה קיצונית הרבה יותר: לפני כמה ימים עמדה על במת המחאה בעיר רחובות פרופ' יעל ברדה מהמחלקה לסוציולוגיה באוניברסיטה העברית. היא האשימה את הממשלה בפעולה מכוונת ל"יצירת סיכון ביטחוני כדי שתהיה בה (בממשלה) תלות. ככל שהסיכון הביטחוני גדול יותר, כך התלות עולה". ברדה המשיכה וטענה שהממשלה מפקירה בכוונה תחילה את החטופים ושהיא שלחה את אזרחיה לבצע פשעי מלחמה בעזה - כל זאת על מנת להעצים את התלות בממשלה שתגן עליהם מהאשמה באותם פשעים. את כל זה היא קשרה כמובן ל'הפיכה המשטרית'. **ברדה הדגישה ש"יש קשר ישיר בין הכיבוש להפיכה המשטרית ויש קשר ישיר בינם לבין פשעי המלחמה המתבצעים יום יום"**. הקהל עמד והריע לדבריה. ברדה המשיכה וסיכמה שהפתרון היחיד שכולם חייבים להסכים עליו הוא ש"סיום המלחמה ופתרון מדיני הוא האפשרות היחידה של החברה בישראל להשתחרר ממעגל הפשע השלטוני ופשעי המלחמה", וסיימה לקול מחיאות כפיים.

כל מילת פרשנות מיותרת.

אלה לא רק סיפורים בודדים ועלומים. שוב ושוב נקשרים קולות ההתנגדות לרפורמה בקולות של התמכרות לחיפוש פרטנר פלשתיני, האשמת צה"ל בפשעי מלחמה, האשמת הממשלה בהרג מכוון של החטופים, דרישה לעסקה בכל מחיר, והתייחסות למשטרת ישראל כ'מיליציה פרטית'.

”
**'דמוקרטיה'
בעיניהם
היא פשוט
מילה
נרדפת
לאובססיה
למדיניות
שמאל,
ואפילו כל
מה שעברנו
בשנה
האחרונה
לא גורם
להם
למצמץ
לרגע**

”
**המרד
 הקפלניסטי
 שזור
 בהתנגדות לכל
 מדיניות
 החפצה לשמור
 על מדינת
 לאום יהודית**

זה לא קורה רק בנושאים הקשורים לניצחון במלחמה ולתפיסת ביטחון. את אותה תופעה של קשירת מדיניות לאומית ציונית ב'הפיכה משטרית' ו'קץ הדמוקרטיה' אנו רואים גם בניסיון לבטל את הרעיון למנוע מתומכי טרור לרוץ לכנסת. הממשלה עמלה בימים אלה על ניסיון נוסף למנוע מתומכי טרור להיות חברי כנסת, אחרי שבג"ץ עקף שוב ושוב חוק יסוד מפורש וסלל את דרכם למשכן הכנסת. מקהלת הזעם של ארגוני המחאה, בהובלת משפטנים בכירים, זועקת שניסיון זה הוא ממש תמצית ה'הפיכה המשטרית', שנועדה לבטל/להטות את הבחירות בישראל, לא פחות. מחאת הרפורמה היא רק הסימפטום.

ב - הניסיון לפייס את המגזר הקפלניסטי

חלק מהימין טועה לחשוב שהרפורמה היא יוזמה העומדת בפני עצמה, הגורמת ליותר מדי פילוג. לדעתם צריך לחתור להסכמות רחבות שתהיינה מקובלות על ארגוני מחאת קפלן ולווייניה. ההפך הוא הנכון, גם כרונולוגית. המרד הקפלניסטי שזור בהתנגדות לכל מדיניות החפצה לשמור על מדינת לאום יהודית. הרפורמה רק הוציאה את השד מהבקבוק, ואין דרך חזרה.

המגזר הקפלניסטי איננו רק שמאל בעלמא. הוא הרבה יותר נוקב וקיצוני מסך האנשים שחששו ברמה כזו או אחרת מהרפורמה או התנגדו לממשלה. הוא הדבר הכי קרוב לגרסה ישראלית של תנועת ה-woke. יש בקפלניזם סנטימנט של חרדה ותנועה של מרד כנגד זהות יהודית לאומית, המייצגת לדידם מנגנון דיכוי מהותי מלא רוע. לתפיסתם, כל ערכיה וכל החלטותיה של ממשלה הפועלת מתוך תודעת זהות כזו נועדו לשמר את שליטתה הסדיסטית, והיא היא ה'הפיכה המשטרית'. לדידם, הממשלה לא מייצגת בצורה דמוקרטית עם בעל רצון קיום לאומי, אלא היא גוף שטני המסית ומתמרן המונים. משפטני הקפלניזם ממש מוכרחים לשמור על הזכויות של 'האחר' מפני אימת ה'אספסוף', המבקש ניצחון ולא סיפורי פרטנרים והסדרים.

המגזר הקפלניסטי לא מייצג את כלל השמאל בישראל, אך הוא מנהל תנועה שאליה שותפים שופטים, משפטנים ופקידים מרכזיים בשירות הציבורי, ובכירים בחברה האזרחית. הוא לא יתמתן במעגלי שיח על כוס קפה; הוא לא חותר לפשרה לשם השגת הסכמות רחבות. אנחנו באירוע אחר. **יש כאן בירור נוקב מאוד של הזהות שלנו, והמגזר הקפלניסטי בסופו של דבר עושה דה לגיטימציה מהותית לקיום הלאומי הייחודי של העם היהודי.**

להרבה אנשים בימין קשה להישיר מבט למציאות זו. הם סבורים שחייב להיות פתרון הרמוני, גשר, פשרה, משהו שיביא שלום על ישראל. הם מוכנים לעשות הרבה כדי למצוא את הגשר הזה. והם מסרבים להסתכל למציאות בעיניים. הם מוכנים לוותר על כל קו אדום של יחסים הוגנים והגונים, ובלבד שלא לאבד את מפת הדרכים לשלום עם המגזר הקפלניסטי.

יש רבים התולים תקוות בכל מיני מתווים של הסכמה רחבה. אך הבעיה העיקרית ביוזמות האלה היא עקרונית: אם אין ביוזמות האלה שיניים כדי להתעמת עם נציגי המגזר הקפלניסטי במערכת המשפט והפקידות ולמנוע מהם שימוש בכוח שלטוני לדריסה של מדיניות לאומית ציונית, אין להן ערך. ואם יש להן שיניים באמת, המגזר הקפלניסטי ונציגיו בשירות הציבורי יעמדו על הרגליים האחוריות באותה עוצמה שהם עמדו עד היום. זה לא יגשר על הפער, זה לא יביא שלום עם המגזר הקפלניסטי. זה לא יסיים את המריבה במוקדים המרכזיים שלה.

ג - נצח ישראל ושלום על ישראל

כמו בתקופות קודמות בהיסטוריה של עם ישראל, בסופו של דבר מעגל המריבה ייסגר ויבוא שלום על ישראל. המכבים לא פייסו מעולם את המתיוונים, ונצח ישראל סגר את המעגל ויצר קונצנזוס סביב בני חשמונאי. המתיוונים שקעו ונעלמו. גם את הקפלניזם אי אפשר לפייס תוך שמירה על הקיום הלאומי של עם ישראל. המצב הדיסהרמוני הזה מעורר כרגע בירור נוקב של זהותנו. **הבירור הזה חיוני לנו, אין מה לטשטש אותו. בסופו של דבר נצמח ממנו.** אך לפעמים בעם ישראל, את ההרמוניה עושה נצח ישראל רק אחרי שהבירור נעשה, ולא בדמיונות כוזבים, עצימת עיניים ומוכנות לרמיסת הקיום שלנו כעם.

ליבון של שיח עם אנשים שחושבים אחרת יכול בהחלט להביא ברכה, ובלבד שלא נטעה את עצמנו. לא נגיע עם הקפלניזם להסכמות. כל מהותו היא הכנעת הרעיון הלאומי של עם ישראל, ועל כן הוא בעצמו יוכנע. הוא ימצה בעיתו ובזמנו את התסיסה שהוא יוצר בעם ישראל וישקע כמו שמרים בייך. **וכשנחליט לבחור בחיים, בלי להסתכל כל הזמן שמאלה לבמות קפלן, וניתן אמון בנצח ישראל שלא ישקר, בסופו של דבר יבוא שלום עלינו ועל כל ישראל.**

**יש כאן בירור נוקב מאוד של הזהות שלנו,
והמגזר הקפלניסטי בסופו של דבר עושה דה
לגיטימציה מהותית לקיום הלאומי הייחודי של
העם היהודי**